

Marcela Jiríčková - IDYLKA

Môj brat je totálny ... Ups! Radšej si zahryznem do jazyka, lebo keď som to naposledy vyslovila nahlas, schytala som. Na slovine to akosi zo mňa vyletelo. Učka najprv očervenela a nechcete počuť, akú prednášku som si vypočula. Nuž, človek sa občas aj poučí.

Takže znova. Môj brat je absolútne neznesiteľný. Ešte kým sme boli obaja na základke, tak sa s ním občas dalo. Ale teraz? Chodí do Blavy a myslí si, že je z neho „veľký čavo“. Venuje mi asi toľko pozornosti ako lezúcemu hmyzu. Nanešťastie máme spoločnú izbu. A dívajte sa na taký ksicht... Chvalabohu len cez víkendy.

Môj milovaný braček je o necelé tri roky starší. Keď nie je práve v Blave a nejakou náhodou sa vyskytuje doma, tvári sa strašne múdro a dôležito. Naša komunikácia sa skladá len z niekoľkých viet typu: Vypadni! Nelez sem! Drž hubu! A ešte zopár viet, čo sa na papier nehodia.

Tuším som zabudla povedať, že náš otec pracuje ako chatár. Už niekoľko rokov chodievame za ním na chatu, keď nie je sezóna, a má na nás viac času. Kedysi to bývalo super. Boli sme ohromná partia: mama, otec, ja a brat. Lenže to je minulosť. Otec nemá na nič čas. Mame sa buď nechce na chatu ísť, alebo má práve veľa práce a berie si ju so sebou.

Rovnako otrávení ako posledné dva roky sme prišli na chatu aj teraz. Ešteže meteorológovia na celý týždeň predpovedali pekné počasie. Okrem slniečka by som si mala užiť ešte niečo, izbu len sama pre seba! Huráá! Konečne si vychutnám hudbu so všetkým, čo k nej patrí. Zapínam hudbu, pridám zvuk. Zrazu ticho a tma. Ani som nezbadala, ako sa vonku rozfúkalo a obloha zatiahla. Čoskoro sa rozpútalo peklo, aké som tu ešte nezažila. V mysli sa mi premietol katastrofický film.

Krízový štáb našej rodiny sa zišiel v rodičovskej spálni. Vypadol prúd, ale chyba nie je u nás. Silný vietor pováľal stromy a potrhaval elektrické vedenie. Takže celý večer budeme potme? Otec ma vysmial. V takýchto prípadoch tu nie je prúd niekoľko dní. Čože? Pomóóó! -Tak! – spokojne konštatoval otec a sadol si na skladáciu posteľ, ktorú tam odkiaľsi doniesol. To akože budeme všetci štyria spať v jednej izbe? Dýchať rovnaký vzduch s individuom, ktoré sa nazýva môj brat? A s rodičmi? Striaslo ma. Zababušení a uhundraní sme zaľahli s nádejou, že zajtra bude všetko fungovať.

Krásna ilúzia sa ráno rozplynula ako včerajšie slnečné počasie. Najradšej by sme odtiaľto ušli, ale nedalo sa. Tento pobyt som si predstavovala všelijako, ale takúto katastrofu som nečakala.

Nadávajúcich a na smrť unudených nás našlo šero. Znenazdajky sa zažal plamienok nádeje. Doslova. Akýmsi kúzlom sme sa začali rozprávať. Po dlhom čase sme boli opäť rodina. Všetci štyria sme vyliezli na veľkú posteľ a rozprávali sme sa o všetkom. Hovorili sme, hovorili, hovorili. Ja, mama, otec, brat... Zrazu sme mali s bratom pred sebou úplne normálnych ľudí. Niežeby sme nemali normálnych rodičov, ale vždy nám pripadali, že oni sa už narodili ako dospelí. Prišla som na to, že môj brat nie je až taký neznesiteľný. Opäť som ho videla takého ako kedysi, keď sme boli malí. Smiali sme sa do neskorej noci, až sme mali svalovicu na bruchu.

Ráno ešte nič nefungovalo, ale to sme už nepovažovali za tragédiu. Vychystali sme sa na túru. Čerstvý vzduch a slnečné lúče nám rozprúdili krv. Cestou sme si vyspevovali a skladali bláznivé veršičky. Večer sme padli vyštavení do postele. Klamala by som, keby som tvrdila, že sme ani nezbadali, kedy znova zapojili elektrinu. Buďte si istí, že sme to oslávili horúcou sprchou. To čaro, čo sme zažili bez elektriny, sme si vychutnali do posledného dňa prázdnin.

Po návrate domov sa nič nezmenilo. Hádám len to, že si vždy nájdeme chvíľku, aby sme si spolu sadli k rozhovoru a občas si niekam spoločne vyrazíme. Inak mama naďalej sedáva nad papiermi, otec sústavne telefonuje, brat sedí so svojimi kamošmi a ja medzi nimi pendlujem. Skrátka... normálna rodinka.